

lem af dette Ting, at de indirekte Skatter stige i ganske overordentlig Grad, saa at de nu ere stegne op til over 40 Mill. Kr. om Aaret. Og det er ligeledes noget, som er anerkendt fra alle Sider, at de indirekte Skatter navnlig hvile paa den store ubemidlede Befolkning, ja endogsaa paa den meget fattige Befolkning, der derved svarer Skat af sit Forbrug; ja de indirekte Skatter trykke endog i omvendt Forhold til Skatteevnen saaledes, at der, hvor Skatteevnen er lavest, føles Trykket af de indirekte Skatter haardest. Som Følge af dette Forhold mener jeg, at vi maa se at komme bort fra den indirekte Beskatning, indskrænke den i den højest mulige Grad og ikke forøge den, hvilket jo vil blive Tilfældet, naar man gaar til den Alkoholbeskatning, som den sidste ærede Taler (Scavenius) omtalte. Men jeg mener ogsaa, at der er tilstrækkelige Midler i Statskassen, dens Status er jo saaledes, at der deraf kan udredes til en hel Række sociale Reforme, og jeg er ganske overbevist om, at der kan indføres Beparelser i Statshusholdningen saaledes, at man deraf kan tage yderligere Millioner til Gennemførelse af sociale Reforme. Og skulde det saa vise sig, at de sociale Reforme, som ere paatrængende nødvendige, kræve yderligere Tilskud, mener jeg, at den Vej, man da skal gaa, ikke skal være at forøge den indirekte Beskatning, men den at søge Udgifterne dækkede ved Hjælp af en direkte Beskatning med stigende Skala. Paa denne Maade tror jeg, at vi kunne komme over de pekuniære Vanskeligheder, og paa denne Maade er jeg sikker paa, at man kan faa en Række store økonomiske Spørgsmaal løste. Derimod mener jeg ikke, at man, naar man byder Arbejderne Reforme, samtidig skal sige til dem: men I skulle betale dem selv med forøget indirekte Beskatning. Jeg mener, at den store arbejdende Befolkning i mangfoldige Aar har betalt saa meget til Statskassen gennem den Beskatningsmaade; vi have, at de have et retfærdigt Krav paa at faa en stor Række Reformspørgsmaal løste, uden at man derfor paalægger dem yderligere økonomiske Byrder. Der forekommer mig ogsaa at være noget urigtigt i at knytte sociale Reforme til en Alkoholbeskatning, thi derved kastes der et vist moralsk Skær over et ret stort Alkoholforbrug. Det forekommer mig f. Eks., at naar den velstaaende Befolkning nyder rigelige Mængder af Vin — og den ærede Taler ønskede jo ogsaa Vinen beskattet — at det saa kunde siges, at man derved ligesom giver

noget til den fattige Klasse, til sociale Reforme. Jeg synes, at man kaster et falsk Skær over den Slags Ting, hvilket ikke burde finde Sted, og det samme er naturligvis Tilfældet med Hensyn til dem, der ikke have Raad til at nyde Vin, men som maa nyde simplere Sorter Alkohol. Det forekommer mig ikke, at det er den Vej, man skal gaa, man skal tværtimod flytte Skattebyrden bort fra de Skuldre, som hidtil have baaret den gennem hele den indirekte Beskatning, over paa de Skuldre, som ere i Stand til at bære den, den velhavende Befolkning, derved, at man indfører direkte Skat med stigende Skala, Indkomst- og Formueskat, saaledes at de forøgede Udgifter, man behøver til Statshusholdningens Førelse, tages paa den Maade, at man lægger Skattebyrden der, hvor Skatteevnen er.

Med disse Bemærkninger skal jeg gaa over til enkelte særlige Spørgsmaal vedrørende det foreliggende Finanslovsforslag. Der findes paa Finanslovsforslagets § 18, altsaa paa Landbrugsministeriets Budget, en Udgift paa 2,000 Kr., som er anslaaet som Tilskud til Drift af Frijsenvold Laksegaard ved Randers. Forholdet der er i Anmærkningerne fremstillet saaledes, at de samlede Udgifter ere kalkulerede til 4,600 Kr., medens Indtægten ved Fiskeriet og ved Udleje af Jorderne er anslaaet til 2,600 Kr., saaledes at Statskassens Tilskud vil blive 2,000 Kr. Nu er det ganske vist aldeles kalkulatorisk, idet det anføres, at man endnu ikke ved, hvorledes Driften af Fiskegaarden vil stille sig, saa en sikker Beregning er man ikke i Stand til at opstille. Men selv om en Beregning baseret paa de praktiske Forhold, som senere komme frem, maatte vise et betydeligt gunstigere Resultat, kan jeg ikke slutte mig til den Maade, hvorpaa denne Sag i det hele taget er behandlet. Det fremgaar saavel af Finanslovsforslaget som af det særlige Lovforslag, den højtærede Landbrugsminister har forelagt, at man tænker paa at drive Fiskegaarden som Fiskegaard, altsaa til Fiskeri. Nu vil jeg sige: at drive Fiskeri eller i det hele taget en produktiv Virksomhed paa den Maade, at Statskassen skal spæde Penge til, en saadan Virksomhed kunde Staten ganske rolig opgive. Men selv om man skulde komme dertil, at den kunde give et lille Overskud, og selv om Overskuddet skulde blive det samme, som man nu har kalkuleret som Underskud, mener jeg alligevel, at det er en ganske fejlagtig Fremgangsmaade. Det, som jeg mener, at dette Aktiv bør bruges